

Tedaj se deklica izvije iz materine roke, steče k staremu možu na klopi; odpre torbico, vzame iz nje bankovce in jih pomoli začudenemu starčku, rekoč samo: »Na!«

Revežu se odpro na široko trudne oči, čuden blesk zasiže v njih, potem pa stegne tresočo se desnico in deklica mu položi v odprto dlan svoj dar. Ganjen išče starček besed, pa mu privre iz srca iskreno in hvaležno: »Bog ti povrni tisočkrat, ti mali angel!«

A že je odhitela deklica k materi in nedolžno otroško vprašala: »Mamica, kaj sem res angel?«

»Da, dete moje, angelček si.«

»Zakaj pa nimam peruti, če sem res?«

»Zato, ker so tudi angeli brez peruti.« — In srečna mati stisne svoje dete k sebi, zahvaljujoč Boga za takega otroka.

Tam na klopi pa sedi stari vojak, solza za solzo mu drsi v sivo brado. V srcu pa mu je toplo in mehko, kot mu že dolgo ni bilo več, saj se mu je v njem vžgala nova iskra — zaupanja in vere v ljudi.

Radivoj Rehar: Bitka v travi.

*Tam v visoki travi
se je bila davi
bitka grozovita,
da je plan oblita
bila od krvi.*

*Stali so zeleni
s sabljami na eni,
črnci okovani
pa na drugi strani,
da je bilo boj!*

*Góri do oblakov
kriki so vojščakov
segali ponosni,
ko po travi rosni
ljut se bít je boj.*

*Pa prišle so kure,
račice in pure
in obe armadi
sta — ko po navadi —
se spustili v beg.*

*V svoje luknje murni
so zbežali urni,
z dolgimi koraki
hudi kobilčaki —
čez ravan in breg...*

*To so se smejale
naše kure zale,
račice in pure
še tri dolge ure —
hrabri vojski tej!*